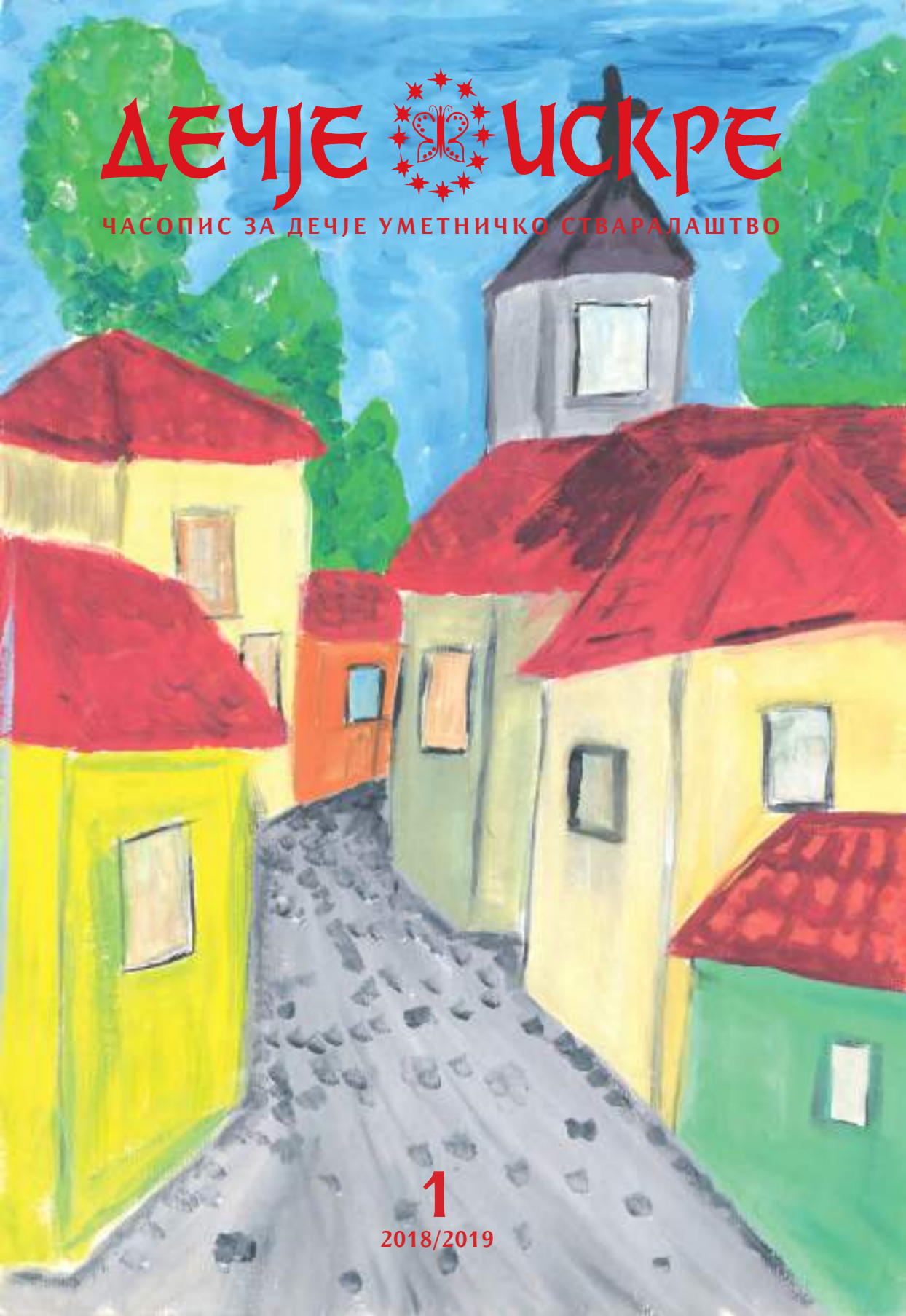

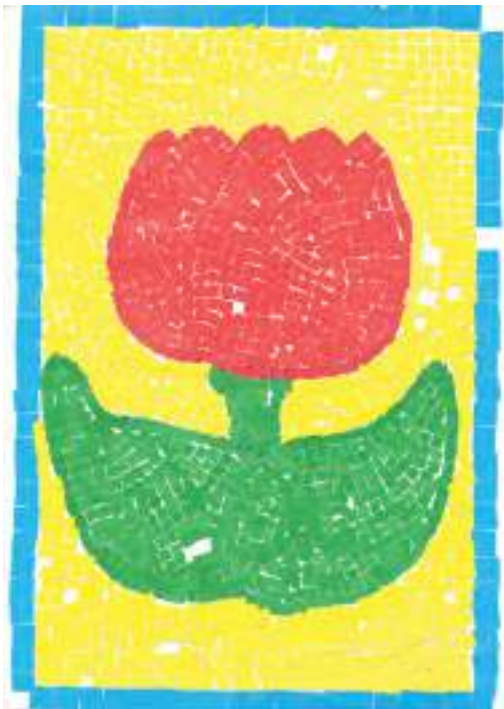
ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

1

2018/2019

Николина Луковић, V, ОШ „Свети Сава”

Лука Илић, VII, ОШ „21. октобар”

Марија Симоновић, III, ОШ „Бура Јакишић”

ДОБРО НАМ СЕ ВРАТИЛИ

Лето је пролетело!

Верујемо да се свима вама чини како су летњи месеци неправедно краћи од јесењих и зимских, па чак и од оних узбудљивих пролећних. Рапуст је просто пројурио, и док се у вашем сећању слежу оне летње успомене, које бисте да сачувате заувек, ево вас већ у школским клупама. Чекају вас стари другари и нове обавезе. Делићете неко време летње успомене (радовало би нас да их поделите и са нама и свима који читају *Дечје искре*), али ће брзо ваше животе почети да испуњавају нови садржаји, нове теме, нове бриге, нова узбуђења, нове љубави... Посветите се њима, уживајте у сваком новом дану, трудите се да вам свака нова лекција, сваки нови задатак, буде изазов који ће вас испуњавати радощћу освајања нових знања и вештина, откривања нових светова. Око себе и у себи.

Само тако, ако се са радощћу и знатижељом будете сретали са сваким задатком, са сваком обавезом, са сваким искушењем, ваши јесењи и зимски школски дани ће брзо пролазити а ви ћете се осећати испуњено, задовољно. Ако у учењу препознате радост, ако са осмехом одлазите у школу, ваши дани личиће на песму.

Да вам тако буде трудиће се и *Дечје искре*, часопис који ће бити увек на вашој страни, спреман да буде уточиште ваших размишљања, недоумица, скривених љубави, искрених усхићења. Он ће вас подсећати на значајне датуме и теме, али биће отворен и за ваше идеје. Објављиваћемо прилоге на теме које ћете радити у оквиру школског програма, али и све оне које испуњавају ваше мисли.

Дечје искре имају мисију да негују и чувају српски језик и ћирилично писмо на Вуковом трагу и у његовом духу; да негују културу сећања и историјско памћење; да афирмишу значење школе и хармонију међусобних односа ученика и наставника и професора; да уздижу еколошку свест и очување природе на планети, јединој адреси коју сада имамо за живот; да подстичу слободу изражавања и критичко мишљење, креативност и стваралачки дух; да отварају простор за исказивање искрене љубави, другарства, солидарности; да преносе искре племенитог хумора, шале и досетке. Једноставно, да буду мера доброг укуса, лепог васпитања и одрастања у духу највиших људских вредности и наше добре традиције.

Наше странице су отворене за све ваше теме. Ми смо слободни да подсетимо да нам у сусрет стиже октобар у коме се сећамо шумаричке трагедије, па новембар, на чијем почетку ћемо се подсетити краја Првог светског, односно Великог рата. Наравно, још траје година у којој се обележава два века од проглашења Крагујевца за прву престоницу савремене Србије. Ваша редовна лектира може бити повод за прилоге о књигама које сте прочитали. А љубав нема датуме ни годишња доба, она је вечна.

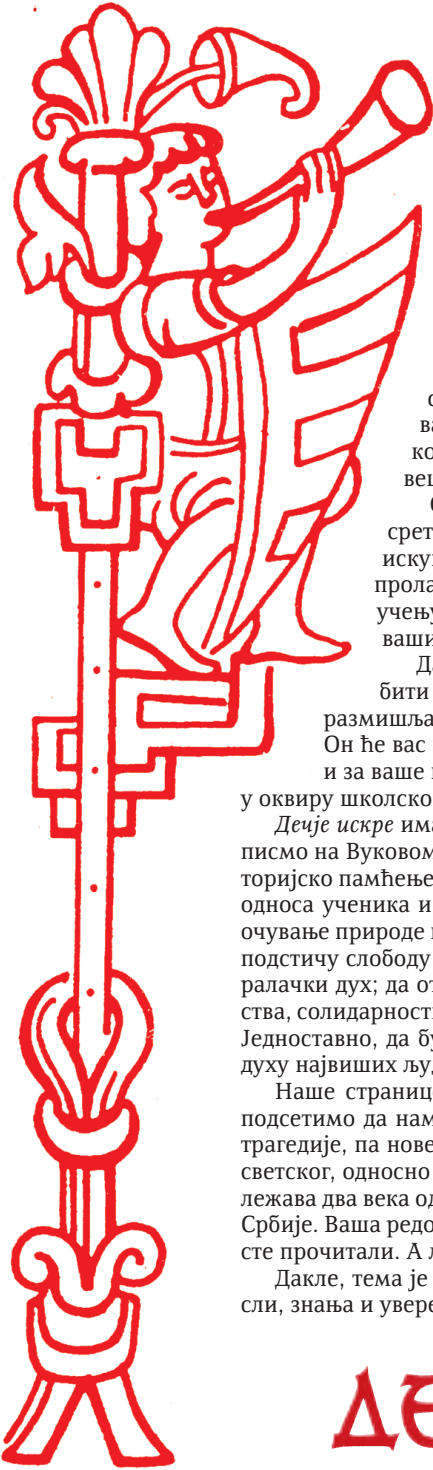
Дакле, тема је на претек, а на вама је да одвојите који сат и своје мисли, знања и уверења, осећања и маштања поделите са нама.

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

Година LIV • Нова серија

Број 1 • Септембар 2018. Крагујевац

Сазвежђе Дечјих искри

ДОБРИЦА ЕРИЋ

Пре више од тридесет и пет година, а поводом тридесетогодишњице часописа *Дечје искре*, Редакција и Издавачка кућа „Светлост“, под чијим кровом је часопис излазио, издавачка кућа које више нема а чију традицију настоји да баштини Установа културе „Кораџи“, покренули су Библиотеку *Сазвежђе дечјих искри*. У њој су познати југословенски песници објављивали књиге стихова намењених деци. За неколико година објављено је дванаест књига. Многи од тих аутора у потоњим годинама ушли су у основношколске читанке и постали део лектире.

У првом колу библиотеке *Сазвежђе дечјих искри*, школске 1981/82. године објављена је збирка песама Добрице Ерића *Река с ружом римована*.

Добрица Ерић (1936) рођен је у грузанском селу Доња Црнућа. Завршио је четири разреда основне школе у селу Враћевшница. Аутор је више романа, пет књига лирске прозе, 23 збирке песама, пет позоришних драма, више од 40 књига за децу. За свој књижевни рад освојио је више од двадесет признања и награда. Живи и ствара у Београду и Црнући.

На књигу *Река с ружом римована*, објављену у Библиотеци *Сазвежђе дечјих искри*, подсећамо песмом *Цица из Гривца*, која је ушла и у дечју музичку литературу.

ЦИЦА ИЗ ГРИВЦА

Једна принцеза
Цица из Гривца

И онда њена
мајка – царица

Срете на балу
младога принца.

Донесе прекрасну
венчаницу

И заљуби се
Цица у принца

И рече Цици
с росом у оку:

И заљуби се
и принц у Цицу.

Устани кћери
да пустиш стоку!

УЗ ДНЕВНИК И ПЕРО

Многи просветни радници, посебно учитељи и наставници и професори језика, уз редовни посао у настави, уз тумачење лектире и дела познатих писаца и сами су се прихватили пера и оставили за собом занимљива и вредна литерарна или публицистичка остварења.

Међу такве се уврстио и актуелни директор ОШ „21. октобар” у Крагујевцу **Зоран Ранитовић**. Рођени Крагујевчанин, најпре је завршио Учитељску школу у Крагујевцу а касније Учитељски факултет у Јагодини са првом генерацијом ове високошколске установе. Учитељевао је у шумадијским селима осам година,

након чега је прешао у крагујевачку Основну школу „Иво Лола Рибар”, у којој се укључио у рад Центра за иновације у настави.

Знатижеља и истраживачки дух су га водили и до глумачких остварења, али је, изгледа, ипак писање, посебно намењено најмлађима превладало. Дечји роман „Школа поред реке” објавио је 2014, годину дана касније збирку песама „Кликер”, а прошле године роман за децу и младе „Другови”. Роман „Монах који је спасао Студеницу” објавио је 2016. Заступљен је и у неким антологијама.

Из збирке песама „Кликер” објављујемо насловну песму.

КЛИКЕР

Кликер је најјачи кад је од гвожђа,
Ал’ прави се и од стакла и порцелана.
Кад група дечака игра кликере
У дворишту се тада чује галама.

Најважнији кликер се не купује
Тај важан кликер нико не прави
Не можеш га ником отет –
Он се налази у твојој глави.

Помаже кад учиш и кад се мучиш
Мирује само када дремаш.
Задатак на часу реши се лако;
Ако није тако, онда га немаш.

Како онда кликер да нађеш
Ако већ није у твојој глави?
Можда је још увек у некој рупи,
Ил’ си га изгубио негде у трави.

Можеш лепе песме да пишеш,
Да будеш глумац или спикер;
Задатак нећеш моћи да решиш
Ако ти у мозгу не ради кликер.

Кад овај кликер неће да ради,
Треба да устанеш и трипут чучнеш;
Кад хоћеш нови задатак да решиш,
Мораш да мислиш и главом мућнеш.

Покрени тако тај кликер у глави,
Знање ће твоје добити весла.
Твој брод ће можда дотаћи небо
Бићеш нови Пупин или Тесла.

понедељак	уторак	среда	четвртак	петак	субота	недеља
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30.

Лето на висоравни

Кад погледам река се блиста,
сва онако лепа и чиста.
Све што видим је као сан,
мени је најлепши летњи дан.

Ово је тако распеван брежуљак,
из траве искаче чудесни патуљак.

Уживам на висоравни у рану зору,
мисли плове далеко, негде ка
мору.

*Ива Радуловић, V
ОШ „Јован Пойовић”*

Кад лето дође

Кад лето дође
све на боље пође.

Лето нам стиже,
одмор је све ближе.

Све буја и расте,
с југа су нам дошле ласте.

Птице цвркућу и вредно гнезда
праве
да излегну птичице мале.

Зелени се трава,
за фудбал је стравла!

*Павле Милојевић, IV
ОШ „Светозар Марковић”*

Летње играрије

Попнем се на брежуљак,
ту угледам једну корњачу,
изнад ње лептир лети,
крилима прави ветрењачу.

Видим поток плаве боје,
крај њега дрема маслачак,
дан је обасјан сунцем
иза ког се крије облачак.

Видим децу на ливади,
ту је моја другарица Аница,
сви скачу од радости,
само небо нам је граница.

*Тамара Павловић, V
ОШ „Јован Појовић”*

Летњи пејзаж

Капи росе у јутарње часе
сваку травку на ливади красе,
бљесак сунца и капљице росе
у мом оку пометњу уносе.

Али нека...
Око издржаће,
у лепоти јутарњој
дуго уживаће.

Звончић плави и шарено цвеће
стидљиво се ка сунцу окреће.
Нежни зраци сад плешу по трави,
Весело је свима у срцу и глави.

*Јована Минић, V
ОШ „Јован Појовић”*

Радни календар за школску 2018/2019.

ПРВИ РАСПУСТ У НОВЕМБРУ

Према радном календару Министарства просвете за школску 2018/2019. годину, која је почела у понедељак 3. септембра, први мали распуст стиже 9. новембра. Тај предах траје четири дана. Први део зимског распуста, који траје десет дана, почиње у четвртак 3. јануара а завршава се у уторак 8. јануара 2019. године. За ученике ће, наравно, нерадни дани бити и 1. и 2. јануар. Радоваћете се Новој години и Божићу у кругу породице. Прво полугодиште се завршава у среду 31. јануара.

Радни наставни дани су недеља, 21. октобар – Дан сећања на српске жртве у Другом светском рату и 27. јануар – Свети Сава.

Други део зимског распуста почиње у петак, 1. фебруара, а завршава се у четвртак 14. фебруара. На зимски распуст наставља се и Дан државности, тако да ће друго полугодиште почети 18. фебруара 2019. године, а завршити у петак 31. маја за ученике осмог разреда, односно у петак 14. јуна за ученике од првог до седмог разреда.

Следећи распуст почиње 26. априла, а завршава се у недељу 5. маја. То је време Васкршњих празника, а у овај распуст је укључен и Међународни празник рада – 1. и 2. мај. Осмаци имају нешто другачије обавезе. Пробни завршни испит имају у петак и суботу, 12. и 13. априла, а завршни испит полажу 17, 18. и 19. јуна.

Мост пријатељства

Награда за Анђелину

У оквиру пројекта сарадње московских и крагујевачких школа под називом „Мост пријатељства“ на конкурс „Србија у мом срцу“, ученица VI разреда ОШ „Драгиша Луковић Шпанац“ Анђелина Николић освојила је награду за песму „Брајство са Русима“. У прашњи директорке школе Невене Шимић, Анђелина је награду примила у московској школи Но. 1279

На предлог ученика и наставника московске школе Но. 1279, у сарадњи са градом Крагујевцем, мини делегација школе „Драгиша Луковић Шпанац“ из Крагујевца, боравила је у Москви од 2. до 6. маја ове године.

Ово студијско путовање је било инспиративно, едукативно и веома емотивно, јер смо доживели вели-

ку част и поштовање наше нације, и били смо у прилици да на најбољи начин представимо нашу земљу и упознамо друге културе. Првог дана посетили смо део ове московске школе за најмлађе и присуствовали приредбама посвећеним прослави Дана победе, 9. маја, руског националног празника. На тим програмима смо могли да се уверимо колико тамошњи ученици воле своју земљу и негују патриотизам. Слично ономе како и ми то чинимо.

Анђелина је, иначе, ученица која воли да пише патриотску поезију и велики је русофил. То најбоље сведочи податак да се у нашој школи не учи руски језик, а Анађелина га је научила у приватној режији. Потом смо у кабинету професора историје саслушали предавање једног ученика шестог разреда о ослободиоцима Београда и једне ученице о Светом Сави. Анђелина је ту ученицима шестог и седмог разреда представила своју школу и друштвене активности које негујемо. Професор историје Олег Панцов на крају нас је упознао са делом музеја српско-руског пријатељства.

Другог дана боравка присуствовали смо најпре часу руског језика, током кога је Анђелина прочитала на руском једну Јесењинову песму, као и свој награђени рад за који јој је том приликом уручена диплома. Са делегацијом школе са Тајвана присуствовали смо и часу енглеског језика и посетили музеј посвећен Рабиндранату Тагори. Одгледали смо и представу „Алиса у земљи чуда“ коју су професори енглеског језика режирани на неколико начина. Том приликом смо представили две плесне кореографије наших плесних група, а Анђелина је прочитала још неколико својих песама на српском и руском језику.

Радни дан и ова посета су завршени разговором о међународној размени у коме су учествовали и представник руског министарства

просвете за образовни туризам и представник образовног програма „Ансамбл народа Русије“ Назизои Насибдонјович, Светлана Зајцева, руководилац приредби и Драган Зајц, руководилац Српског културног центра „Завичај“.

Током боравка пратиле су нас колегинице Наталија Лебедева, Светлана Зајцева и директорка Елена Лапина. Посебно нам је помогао ученик седмог разреда Елисеј Лапин, који је направио и велики број фотографија. У одласку на ово узбудљиво путовање помогао нам је Петар Стефановић из Школе мира, као и Град Крагујевац и професор Недељко Манојловић. Било је ово дивно искуство и потврда о братској љубави српског и руског народа.

*Невена Шимшић, директорка
ОШ „Драгиша Луковић Шијанац“*

Два века Крагујевца престонице

У СРЦУ НАРОДА И ДРЖАВЕ

Одлука кнеза Милоша да прву престоницу модерне Србије успостави у Крагујевцу имала је пресудан значај за његов будући развој. О томе како се мала и безначајна турска касаба и трговише претвара у истински град сведоче и записи путописаца, авантуриста, шпијуна и званичника који су кроз Крагујевац пролазили у различито време и о томе оставили писане трагове, од којих неке преносимо.

У време аустријске власти над централном Србијом, крајем 18. века, Јозеф Паул Митесер, аустријски официр и потоњи конзул у Травнику, као потпоручник, по налогу аустријских власти, путовао је 1784. године овим простором и у свом извештају, поред осталог, записао:

„Трговиште Крагујевац има 32 хришћанске и 164 турске куће, као и три пекаре, затим пет великих ханова, у које може да се смести 460 коња.” Његово оштро војничко око и официрско перо бележило је и бројне податке, али је приметно да се „трговиште налази у једном од најлепших предела”.

Тридесетак година касније, када је Крагујевац већ постао престони град вазалне Србије, један други официр, Прус Ото Дубислав фон Пирх, током јесени 1829. године, пропутовао је

Србију и о Крагујевцу записао вредне редове:

„Било ми је задовољство, што већ једном видех ту варош, која је од тако велике важности за земљу. Доба у коме се Србија налази сад, то је доба биљке која се развија, доба детета, које мало по мало баца своје погледе на свет око себе и почиње да везује с тим извесне појмове. У томе лежи велика драж ове земље, овог народа. А, место из кога је дат први правац том буђењу у зачетку – седиште управе – мора, разуме се, бити од свега најпривлачније... Развитак

једног народа може напредовати само у разноврсним, узајамним, слободним међуљудским комуникацијама и трговачком промету. Књаз Милош је врло јасно то запазио...”

Нешто касније, француски гроф и један од првих светских дипломата који је боравио у Крагујевцу, Боале Конт де Рињи, свог министра иностраних послова у Паризу обавештава да „Имају у Крагујевцу три штампарске машине. Оне штампају по једнако добрим словима старословенским, новим словенским, грчким, латинским, немачким и арапским. Сад баш очекују нове три машине из Париза.” А затим, задивљен присношћу скупштинара и владара бележи: „Приспевши

Анђела Миловановић, VI
ОШ „Трећи крајујевачки башаљон”

у Крагујевац нађем све посланике на окупу. Ти посланици бејаху: 62 среска капетана, које поставља кнез и 124 сесоска кмета које бира народ.”

Ђорђе Магарашевић, књижевник и оснивач Матице српске, који долази из иностранства, ондашње Аустроугарске, радујући се напретку Србије током владе Милоша Обреновића, још 1827. године записује:

„Ево ме већ у Крагујевцу, у самом двору сијатељњејшег кнеза од Србије. Крагујевац својом природом увесељава и ублажава. Велика долина, реком Лепеницом раздељена, домови већи и мањи, насељена, новим и великим зданијима украшена и народом многочисленим оживотворена, а наоколо с ливадама и планинама опкољена

представља умилно за путника позорје, које је тим важније што је за столицу владе србске кнежевским произвољењем опредељено; јер му оно неким начином изражава дух самог владатеља, ком то на срцу лежи да свог народа живот и имање обезбеди, дух и срце облагороди и постојаној срећи његовој положи основ.”

Ласло Хуњади, мађарски племић и брат кнегиње Јулијане и у време када је престоница пресељена у Београд а династија промењена, примећује:

„Крагујевац лежи у средини државе и то је заиста прави српски народни град у коме су се, како кажу, задржале најчистије и најнепатвореније националне ознаке. Он је у срцу народа и државе.”

Млада лачка преиспитувања

Из Основне школе „Јулијана Ђашић” у Сирагарима стигли су нам прилози осмака, који на растанку са досадашњом школом, са једним периодом свој живота, подвлаче црпу и преиспитују себе, своје најближе окружење али и читаво друштво у коме одрастају. Објављујемо ове текстове који сведоче о зрелости једне генерације, о њеним немирима и недоумицама, о вредностима са којима одлази даље у свет.

Страхови детињства

Целој животи се после лечимо од детињства.

Иво Андрић

Најлепши период наших живота је детињство. То је доба у којем стицемо своје прве авантуре, пријатеље, љубави... Ипак, то је и доба у којем смо несигурни, плашимо се и бринемо за многе ствари.

Некада не можемо, и када јако желимо, да заборавимо поједине тренутке који су нас пратили током детињства. Најчешће су то страхови. У приповеци „Књига” Иве Андрића говори се о страху који је дечак, о коме писац говори, још као средњошколац, стекао. Био је то дан када је дечак кренуо у трећи разред средње школе и први пут отишао у школску библиотеку. Његов страх се појавио ниоткуда, једним неспретним потезом и само једним тренутком непажње. Пошто је дечак био сиромашан, на њега је несрећа са књигом утицала много више него што би можда утицала на некога ко би имао новац да купи другу. Иво Андрић у приповеци каже да се младић касније плашио да поново узме књигу на читање, да се тај, за њега трагичан догађај, не би случајно поновио.

Дешавају се некада и много озбиљније ствари које нам остављају последице од којих се тешко можемо излечити. Неке ствари оставе рану на срцу, „поцепају” га, и колико год се трудили

да излечимо те ране, некада то просто није могуће. У данашње време се догађају многе ствари које остављају трагове за читав живот. Мислим да данас највеће ране код деце стварају родитељи својим непромишљеним одлукама. Многи моји пријатељи имају, нажалост, разведене родитеље, и на њима се може препознати бол од којег ће се целог века лечити.

На неке ствари у животима наших најдражих често не можемо утицати. Најчешће, када се десе ствари којих смо се плашили, некада подсвесно, најтеже нам пада оно ишчекивање последица, теже него сам чин откривања. Та дуготрајна патња до суочења је „казна” за „злочин” који је учињен. И када све прође непримећено, као да се ништа није десило, то отржењење траје све док не постанемо свесни колико је сам „злочин” мали и неприметан, и схватљив. У нашим очима и свести је то заправо био кошмар.

Ако постоје ствари којих се плашите и од којих мислите да нема ништа горе, увек размислите и сетите се свих особа које немају среће колико и ви. Размислите о свим дешавањима у свету и колико ствари тек могу да буду лоше. Биће вам много лакше.

Саша Стевановић

Немир мојих четрнаест

Осећања!? Шта су она? Да ли су она смисао живота? Као четрнаестогодишњак, могу само рећи да су осећања нешто неизбежно, неодољиви део наших живота, нешто непроцењиво. Везују људе у заједницу, зближавају их, али по некад их и раздвајају.

Осећања – као плима и осека, никада нису иста. Како месец утиче на плиму и осеку, тако ми, наш живот, оно што нам се догађа, утичемо на сопствена осећања. Постоје „две стране”, два лица осећања – добра и лоша. Сурова подела. Али постоји и много нијанси.

Без обзира на то које смо вере и националности, мораћемо мењати своја места учења, одрастања, боравка и живљења, своје пријатеље, упознавати нове људе. То ће нам олакшати самопоуздање за даљи напредак у животу. Треба да удахнемо пуним плућима ову прелепу свежину живота – љубав. То је прелепа страна која везује људе, чини њихов живот лепшим. Свако ко је искусио бар једном ово осећање, зна шта значи сам живот.

Насупрот љубави постоје мржња, туга и патња. Због чега постоје? Зашто људи пате? Са својих четрнаест година то још не могу да схватим. Патња – као тамни облаци који су прекрили небо. Сузе. Плач, који одузима дах. Неодлучност која влада у

мени изазива немир и промене расположења.

Тишина. Удубим се у своје мисли. Запитао сам се да ли сам сам. Не! Нисам. Ту је моја породица, ту су моји пријатељи. Они су та светлост. Ни-

Софија Милић, VI
ОШ „Мирко Јовановић”

када нећу дати да светлост ишчезне. Дао бих живот за њу. Не желим да да мрак завлада у мојој души. Сваки пут када изгубим неког вољеног, настала је бол, моје срце се учаури. Све бих дао да могу да их вратим. Због њих и себе зато ћу увек ширити љубав, радост. Знам да мора постојати и туга, патња, да је свет уравнотежен на добрим и лошим осећањима. Али није узалуд борити се зарад доброг.

Нада, светлост и љубав једини су начин да се победи суровост овог света. Ово је само почетак. Дуг је живот пред нама. Осећања, и једна и друга, увек ће бити ту са нама. Увек.

Василије Арсенијевић

Друштво и власт

Живот нас некада наведе да променимо себе под утицајем околине или неког вишег положаја, уколико до њега дођемо. Мислимо да смо срећни док поседујемо моћ, надамо се да ће нас тада више волети, али тек касније схватимо да тада тонемо у сенку тренутног задовољства и заокупљености собом и својим положајем.

Кроз историју су писци често критиковали друштво у коме су живели и власт којој је такво друштво одговарало. Бранислав Нушић је као израз своје критике користио комедију, а неки писци, попут Радоја Домановића, оштру сатиру. У комедији „Сумњиво лице”, савршено склопљена слика друштва у тадашњем времену, потпуно разјашњава све моје дилеме. Власт, заправо, и није много измењена, а друштво је можда, чак, и потпуно исто.

Док полуотворених очију сањамо о срећи, зажмуримо на све лоше

Милош Дамљановић
ОШ „Свети Сава”

ствари и трагамо за трачком среће који ће нас одвести до врха, заборављамо на оно што је испуњавало наш живот, све док не наиђемо на лошу страну живота. Власт је оно што човеку промени економску ситуацију и статус, док сопствену вредност остави на најдаљој полици ормара који чини живот.

Сурово, али истинито: основна проблематика нашег друштва је прихватање. Било је некада, а биће и до краја нашег постојања. Прихватити власт, прихватити људе који су на власти, са свим њиховим манама и врлинама. При том, морамо мислити и бити убеђени да су они најбољи избор у датом тренутку и времену. Тако је лакше прихватити све недаће које нас дочекују свакодневно, помирити се са њима и ићи кроз живот дигнуте главе.

А увек може боље, увек може хуманије и друштво и све око нас да буде. Али... тако је како је. Све је у људима и свести човека. Увек је било оних који су незадовољни и увек је њихово време најгоре и најтеже. Па, тако, у себи и око себе тражимо светлост, тражимо веру и боље сутра.

На крају овог мог погледа на власт и друштво, остаје ми само закључак: било какве лажне наде, среће и прихватања не могу заменити дубинску искрену и праву срећу, коју смо градили у себи читавог живота и која ће нас пратити докле год будемо веровали у њих. Без лажне искрености – морамо се прилагодити друштву.

Сандра Миловановић

Новац и моћ не доносе срећу

Често се питам колико истине има у старој народној мудрости: „Дај човеку власт, па ћеш видети какав је!“. Да ли човек своје право лице покаже тек онда када дође до моћи и новца?

Не могу рећи да сам у овим годинама способна да проценим људе, али могу да видим колико се људи промене када на неки начин дођу до богатства. Тада постану похлепни, а бити похлепан је велико зло. Новац јесте потребан сваком човеку, али не би требало дозволити да нам материјалне ствари буду најважније у животу. Новцем можемо купити много тога, али не можемо срећу и љубав. Некоме су све у животу породица, пријатељи и љубав, другима је новац на првом месту.

Запамтила сам једну мисао: „Има много сиротиње међу децом којој родитељи осим новца нису имали шта друго да пружи“. Нажалост, има много истине у овој реченици. Праве вредности се често веома мало цене, на првом месту породица. Васпитана сам тако да у животу будем оно што јесам, да у моментима среће не полетим превисоко, да је срећа ближа ако чврсто стојим на земљи. Научили су ме да се радујем малим стварима. Више пута сам чула да ме саветују да се у добру не понесем, а у злу не понизим. Неуспех да доживим као успех, јер није сваки неуспех пораз. Из сваког неуспеха нешто научимо. Читав живот састављен је из успеха и падова. Тако уствари живимо у равнотежи. После лоших ствари чека нас обично нешто добро. Не каже се

Стефан Славковић, II
ОШ „Свети Сава“

узлуд да после кише засија сунце.

Ето, ја се држим тога. Увек верујем да ће бити боље и да нас боље чека. Наш живот је онакав кавим га направимо, ми сами свом животу дајемо смисао. Од нашег карактера зависи хоћемо ли бити исти или дозволити да нас промене ствари које немају праву вредност.

Новац је потребан сваком човеку, али није, понављам, најважнија ствар у животу. Водите рачуна о породици и пријатељима. Не могу моћ, новац и власт да промене сваког човека. Само дају прилику да покажемо право лице, да покажемо какви смо заиста.

Жана Стевановић

Пешаци

Једна генерација ученика преселила се ове јесени из разредне у предметну наставу. Уз нове програмске садржаје, нове обавезе и нова знања, уместо једног учитеља чека их више наставника, за сваки предмет по један. О тој промени они размишљају и пре него што до ње дође. Неки су тужни због расцепка са омиљеном учитељицом, неки страхују од новог наставног система. Али већина ће остати у истом друштву, у истој школи. Објављујемо нека од њихових размишљања.

Јелена Ђокић, I
ОШ „Степанислав „Сремчевић

Кад у пети кренеш

Кад у пети кренеш
више ништа није исто.
Добар, нежан, тих и мио,
учитељ је некад био.
Сада строга, гласна, љута
наставница преко пута.
Разломци нам дошли главе,
док вулкани хаос праве.
У дневнику земљотрес,
а падежи изазивају бес.
До, ре, ми, фа, сол,
док свирамо ми.
У глави нам је физичко
о ком мислимо сви.

Лазар Јовановић, V1
ОШ „Најталија Нана Недељковић”

Пети разред

У клупама седимо,
од досаде бледимо.
Чекају нас наставници строги,
следе нам кечеве многи.
Све клупе су пуне
и ђаци се буне.
Кад причаш на часу казна следи,
чекају те наставнички љути погледи.
У пролеће је вруће јако,
да побегне жели свако.
А кад дође крај
тад је рај,
до првог септембра више
не мора да се пише.

Дуња Павловић, IV4
ОШ „Светиозар Марковић”

Растанак се ближи

Растанци су тужни и потресни. Некада су на кратко време, а у неком случају трају вечно. За мене је најтужнији растанак са учитељицом и мојим одељењем.

Одлазак у пети разред биће нови степен у мом школовању. Упознаћу се са новим предметима и наставницима. Ипак, не треба заборавити учитељицу која нам је отворила врата школовања. Четири године љубави, рада и пажње никада нећу заборавити. Као одељење смо били веома сложни. Иако нико од нас није исти, учитељица никада није правила разлику међу нама.

Некада смо имали и несугласице, али увек се помиримо и наставимо даље сложно. Наша другарица Теодора је у другом разреду добила подмуклу болест – леукемију. За лечење јој била потребна велика количина новца. Заједничким снагама, уз помоћ добрих људи, сакупили смо потребан новац.

Сада се осећам као да поново крећем у први разред. Иако се растајемо сада, у мом срцу се никада нећемо растати. Увек ћу памтити своје одељење.

*Искра Ђокић, IV4
ОШ „Светозар Марковић”*

Моја школа

Моја школа
зелена, лепа,
кад је видим исписану
срце ми се цепа.

Игралиште велико,
двориште пуно цвета,
хладовину праве
огромна дрвата.

Када школско
звоно звони
деца јуре у ред
као да пас зеца гони.

Кад у травњаку
зацвета ружа,
учитељица нам
још већу љубав пружа.

Школа у пролеће
ставља венчић око главе
и онда букти од љубави
као ерупција лаве.

У лето је срећна,
весела и мила
од љубави,
деци шири крила.

У септембру
кад јесен дође,
много ђака
у школу пође.

Школа је у зиму
снежна краљица.
Децу мази и пази
јер јесте њихова најбоља другарица.

*Валерија Миладиновић, IV2
ОШ „Светозар Марковић”, Лайово*

Победа истрајности

У радној биографији Вука Стефановића Караџића, реформатора српског језика и правописа, архивара српског народног књижевног блага, било је мноштво значајних година, од штампања првих Песнарица 1814. и 1815. преко 1818. и објављивања Писменице, до прве државне службе у Бечу, као надзираоца српских пишотомаца 1840. једна од преломних свакако је 1847, али је тек 1868, пре век и по, у Србији званично прихваћен Вуков правопис. Вук је преминуо четири године раније, не дочекавши формалну победу своје реформе.

Година 1847. је година Вукове победе, и година у којој је коначно доказано да је српски народни језик једини прави језик Срба, то јест да је старословенски језик мешавина рускословенског и српског народног језика без чвршћих правила.

Зашто баш ова година? Зато што су током ње објављене четири књиге Вука и његових сарадника и присталица, које су потврдиле да се на народном језику могу писати не само вредна књижевна дела већ и највећа филозофска штива. Те године је објављен Вуков превод „Новог завјета“ са црквенословенског на српски језик, изашла је расправа о језику „Рат за српски језик и правопис“ Ђуре Даничића, која оверава Вуков рад, те прва збирка Бранка Радичевића „Песме“ и „Горски вијенац“ Петра Петровића Његоша.

Све до ове године Вукова победа за реформу језика није била извесна. Иако је његов рад наишао на одобравање европских филолога и лингвиста, он је међу самим Србима имао жестоке противнике, који су му приговарали да њима не треба прости, говедарски језик. Оспоравајући успешно противнике у полемикама и штампајући српске народне умотворине, којима се одушевљавала цела Евро-

па, па чак, као што смо у прошлом броју Децјих искри видели, и највећи европски песник тог времена Немац Гете, Вук је својим противницима све више доказивао да нису у праву. Истовремено је добијао све више присталица међу млађим српским књижевним и културним радницима.

До Вукове победе 1847. долази управо захваљујући младом поколењу интелектуалаца. Те године

објављене књиге су показале да се на простом народном језику може писати како поезија и филозофија, тако и сама Библија.

Али требаће још две деценије да се у Србији званично прихвати Вуков правопис. То је урађено пре равног века и по – 1868. године.

Поводом овог јубилеја, поред осталих прилога на Вуковом трагу, подсећамо и на познату песму Бранка Радичевића *Пушник на уранку*, која можда на најбољи начин показује поетски потенцијал српског народног језика.

Објављујемо, такође, најстарију очувану слику Вука Караџића, која по неким изворима потиче из доба око 1827. године.

Умне мисли

Вук Караџић је бележио бисере народној усменој стваралаштва, али и сам промишљао и бележио нека јоучна искуства, заснована на личном животоу. Преносимо нека од њих.

- Добро је знати шта људи мисле и говоре, али не треба свакога гонити који што противно рекне. Особито људе који, по несрећи, имају право.
- Не брине, ти брајко, хоће ли народ пропасти или неће, него ради оно што си ти кадар! Па ако сваки уради онолико колико је кадар, неће народ никад пропасти.
- Језик је хранитељ народа. Докле год живи језик, докле год га љубимо и почитујемо, њим говоримо и пишемо, прочишћавамо, дотле живи и народ, може се међу собом разумевати и умно сједињавати, не прели се у други, не пропада.
- Ко лаже за тебе, лагаће и против тебе.
- Човек покаже своје лице у три случаја: у бесу, у богатству и у пијанству.
- Више вреди онај ко зна слушати, него онај ко зна говорити.

Вук мења турцизме

Вук је у сваком новом издању „Песнарице“ уносио одређене промене, било да је турске речи замењивао српским или мењао редослед, правило инверзије, скраћивао... Тако је, примера ради у другом издању заменио следеће турске речи:

пенцер – прозор

ђул – смиље

синцир – ланац

ћошак – угао

касапски – месарски

Заборављене речи

И данас се у нашем народном говору могу срести поједине речи које млађе генерације не познају и често им њихово значење није познато. Оне су трагови стараних ушницаја на наш језик. Овде ћемо подсети на неке које се могу чути од старих у појединим крајевима нашеј окру-

жења, јонајвише у селима.

бена – будала

саџак – треножац од гвожђа за кување на отвореној ватри

валога – дубодолина

брњица – жичана алка која се ставља свињи на њушку да не би рила земљу

варзило – природна боја добијена кувањем коре дрвећа

градина – мала башта засађена цвећем

буџак – забачени ћошак

конак – преноћиште

Бранко Радичевић Путник на уранку

Тама долем, тама гором,
наоколо све почива,
само вода са жубором
са камена што се слива.

Само што се кашто петли,
само клепка што се чује,
само с' онде малко светли
јер се данак приближује.

Бела зора већ је туна,
јоште путник један – глај!
Поред стене, поред жбуна
на врлетни стиже крај.

Како стиже, сунце грану,
светли с' гора и долина,
а путнику душа плану
па закликта од милина.

„Ој сунашце што разгониш
пусте ноћи силне таме,
ој ти небо штоно рониш
росне своје сузе на ме.

Ој ти горо штоно гајиш
миле песме, миле тице,
ој ливадо што се сјајиш
пуна росе и травице –

Доло, стадо, јањци драги,
фруло, цвеће мирисаво,
мили ветре, ветре благи,
ој изворе, здраво, здраво!

Здраво и ти момо, туди,
да дивна си селе пуста,
оди амо, од' на груди.
Да т' пољуби браца уста.“

Епископ Јован у нашој школи

ПОРОДИЦА ЈЕ ТЕМЕЉ ВАСПИТАЊА

Посета епископа Епархије шумадијске нашој школи је један од најлепших догађаја у прошлој школској години. Утисци које носим након те посете имају за мене посебан значај и заувек ћу то да памтим.

Посебно леп је био долазак владике Јована и дочек који смо му приредили у школи. Он је најпре дошао у нашу цркву да одржи литургију са причешћем за све присутне. Са узбуђењем смо чекали његов долазак у нашу школу, поносни што је одабрао да посети баш нас. Дочекали смо га са цвећем, што је био скромни израз наше захвалности.

На мене је посебан утисак оставио говор који је епископ одржао. Слушао сам са пажњом његове речи о љубави и радости. О потреби стицања знања које би требало да употребљавамо на добар начин. На прави начин, на начин који ће нам помоћи да израстемо у добре људе. Људе који чине добре ствари себи, али и другима.

У свом говору епископ нам је рекао да иако смо тек на почетку школовања и живота, можемо да стварамо темеље за будућност, а за то нам је потребна породица. Породица је једна од најважнијих ствари које постоје. Јер од куће ми у свет носимо поштење, љубав, васпитање и праведност.

Запамтио сам заувек из његових речи да после Бога, нема већег пријатеља од мајке и оца, да је најважније да се поштује породица, а после породице и сви остали људи. Његов говор ће остати заувек у мом сећању, јер ме је подсетио на то да су учење, вера и поштовање породице најважнији у свету. Без љубави и подршке окружења не би било ни света. А оно што учимо морамо да користимо на прави начин: да будемо добри, исправни и праведни.

По завршетку говора и литургије добили смо по иконицу. Ја своју чувам и увек ћу је чувати, као што ћу заувек да памтим и ову посету.

Чак и да нема слика, које сам после гледао, мени ће ова посета увек остати у сећању, јер су речи владике важније од сваке фотографије која постоји.

Марко Новаковић, VII₂
ОШ „Драгиша Луковић Шианац“

ПОРУКА ИЗ БЕОГРАДА

Летос смо примили један прилог из Београда. Млади списатељ Вук Милошевић, прошле школске године ученик трећег пет Основне школе „Иво Андрић” у Београду послао нам је своју песму посвећену игри, у коју он „радост увек пресели”.

Уз ту песму стоји и напомена да је она заслужила похвалу редакције зборника ликовних и литерарних радова ученика основних школа Раковице „Велики одмор”. Тако смо сазнали да у Раковици имамо колеге који су посвећени прикупљању и објављивању дечјег стваралаштва из школа са подручја своје општине. Објављујући песму малог Вука, ми изражавамо поштовање Николи Рајаковићу који је приредио трећи број тог зборника и отвореност за сарадњу.

*Невена Ђокић, VII
ОШ „Свети Сава”*

ИГРА

Игра је радост, игра је срећа
Коју воле сва деца света.

Ту где је игра, ту нема брига,
Када се играм, брз сам као чигра.

Када се играм, трчим и скачем,
Па волим да се насмејем јаче.

У игри се смејем, у игри веселим.
У игру радост увек преселим.

*Вук Милошевић, III₅
ОШ „Иво Андрић”, Београд*

Природа ме фасцинира

Медвеђа породица

Река шумом тече,
у шумици живи мече.

Мече мало као мрав,
и медвед нарогушен сав.

Маме му нигде нема,
а олујна киша се спрема.

Кад напокон маму нађе,
малено мече се снађе.

Мајка га сакри од кише,
мече се не плаши више.

*Мина П. Павловић, V
ОШ „Јован Појовић”*

*Таијана Трикош, III
ОШ „Стианислав Сремчевић”*

Гласови шуме

Јутро роси,
шума доноси
мирис дивље траве.

Птица пева,
снове снева
на брезовој грани.

Дечја песма
и једна чесма
стварају музику неку.

Бака се сећа
шта је то срећа
док кроз шуму шета.

*Марија Ристић, V
ОШ „Јован Појовић”*

Шетња кроз шуму

Шума дању блиста, сија,
ноћу је се сви плаше,
кад по мраку у њу неко уђе
од страха срце заплаче.

Ту дању птичице цвркућу,
ноћу само шушка тама,
дању уживам у мирису чемпреса,
ноћу шумом не шетам сама.

Лепа је шетња кроз шуму,
док сунце сија у њеној души,
мрак односи све боје и лепоте,
кад падне ноћ све се сруши.

*Јана Костијадиновић, V
ОШ „Јован Појовић”*

Процветало дрво

Има једна ливада, а крај ње је река,
ту је једно дрво посадио дека.
Године су требале да дрво порасте
и да оно постане кућица за ласте.

Прође хладна зима, наступи пролеће,
по ливади свуда разнобојно цвеће.
Ал' и поред тога ја угледам прво
у свој тој лепоти расцветало дрво.

У његовој крошњи све је цвет до цвета,
у њој су се нашле многе тајне света.
Мали цвркут птица са ње се огласи,
да лепоту дрвета још више украси.

А најлепше буде кад се деца сјате,
за руке се узму, па га обухвате.
Тад су сви срећни, весела је граја,
па све ово подсећа на слику из раја.

*Сара Лукић, IV
ОШ „Стијанислав Сремчевић”*

Мала бреза

На ливади цветној,
једна бреза бела,
радосно се смеши
због свога одела.

Обукла је белу
хаљиницу летњу,
олистала цела,
шеширић на глави,

а са неба гледа
и лако се смеши,
малено сунце
и облачић плави.

*Теодор Конашар, IV
ОШ „Стијанислав Сремчевић”*

Лепота и машта

Било је пролећно јутро када
сам отишао да разгледам
природу.

Када сам стигао у шуму била
је тако зелена и велика. У сва-
кој шуми у пролеће чује се пе-
сма птичица које су радосне
због његовог доласка. Свуда
сам шетао по тој пролећној
шуми и умивао се код пото-
ка бистром и хладном водом.
Зелено лишће било је толико
велико да је покрило већину
дрвећа. Врапци су били на сва-
кој грани и играли се, а остале
птице су седеле у својим гнез-
дима и гледале веселе врапце.

У језеру усред шуме плива-
ли су лабудови, а за њима ос-
тајали су златни трагови, који
би се после претворили у сенку
и нестали. Замишљам да ноћу
звезде прекрију цело језеро, а
сви лабудови да направе круг
око њега.

На ливадама око шуме дању
је било најлепше цвеће на
свету. Животиње су долазиле
до реке да пију воду док их је
грејало сунце са осмехом.

Пролеће је у тој шуми било
незаборавно.

*Немања Зувић, III
ОШ „19. октобар”*

Прејорукe

Децје одељење Народног библиотеке „Вук Караџић“ у свом фонду има близу 30.000 књига, ако нисте сигурни шта бисте желели да читате, у овом броју библиотекари вам прејоручују за читање нешто за девојчице, нешто за дечаке, нешто за оне који воле зајонетке, вештице, авантуре.

Заувек другарице, Силвија Ронкаља

Захваљујући једној необичној опклади, четири девојчице постају нераздвојне другарице. Катерина, Барбара, Алесандра и Валентина зује и брбљају попут Четири Муве, забављају се и поверавају једна другој. Тајне акције које организују створиће им бројне неприлике, али се оне са свим тим суочавају заједно и сложено попут четири мускетара.

Тајне, смех и сломљена срца – једино правило је ЈЕДНА ЗА ЧЕТИРИ и ЧЕТИРИ ЗА ЈЕДНУ!

Караван чудеса, Урош Петровић

Добитник награде Невен за књигу године и награде Змајевих дечијих игара „Плави чуперак“ за књигу године.

Чим је промолио главу са друге стране живице, Адама за врат зграби гарава баба те га грубо убаци у велику јутену врећу. Дечак заусти да врисне али његове вратне жиле беху зналачки притиснуте кривим, избораним прстима – изгубио је свест и пре него што џак беше увезан и упрћен на грбава леђа старице.

Нико никада није открио којим се путевима креће Караван чудеса, и нико га није два пута видео. Шапутало се да прати некакву звезду, коју нико други не може да види до неки њихов слепи кротитељ види. Некад би то путујуће вашариште наступало на трговима блатњавих рударских насеља, некад на ливади између раштрканих заселака. Знано се само да се колска поворка никада не враћа на место на ком је већ боравила.

Сујер фаца, Ѓанфранко Лиори

Постати фудбалер! Зар то није сан сваког дечака? Па и није. Салворе за фудбал неће ни да чује, али то не може да објасни свом неумољивом оцу, који од њега жели да створи фудбалског аса. Зато стално мора да иде на тренинге и да слуша тренера који изгледа као човек из каменог доба... А да и не гово-

римо о школи, где га муче други проблеми за које нема решење. Али фудбал ће му приредити и многа изненађења. Захваљујући новим пријатељима и непредвидљивим догађајима, у његовом животу више ништа неће бити исто.

Весела вештица Ника, Лела Стојановић

Весела вештица Ника добила је од своје прапрапрабабе вештице Веселе Добрице у наследство замак у градићу Шмеку и писмо у којем је стајало да мора да испуни следеће:

1. Да увек буде оно што јесте.
2. Да живи у замку.
3. Да испуни ЗАДАТАК – од чијег испуњења зависи будућност свих добрих вештица на планети Земљи (као и целе људске расе).

Али Ника не зна који је то ЗАДАТАК!!!

Забавни и смехотресни доживљаји Веселе вештице Нике и њене мачке Веки, који ће вам показати да се највећа магија крије у ужитку које вам пружа чињење добрих дела.

На репертоару позоришта представа за вас!

У Књажевско-српском театру 29. септембра у 20 часова планирана је премијера представе „Ко нема у вугла, гугла“ по тексту Петре Цицварић, а у режији Слађане Килибарде.

Како у позоришту кажу, ова представа приказује данашњи живот тинејџера, шта их занима, колико модерна технологија утиче на њих и које су све позитивне и негативне стране те технологије.

Можете ли да замислите како би изгледао ваш дан без паметног телефона? Без друштвених мрежа? Без игрица? Нашем јунаку Филипу се десило баш то, а да дан буде још чуднији, Филип упознаје Ану, вршњакињу која није ни на једној друштвеној мрежи, уместо игрица чита књиге и нема паметни телефон него стару „циглу“. Ана воли да се дружи са пријатељима само у правом, а не у виртуалном свету. Шта се деси када се у библиотеци сретну двоје таквих вршњака и кад њихови родитељи постану део ове заврзламе? Да ли је тај паметни телефон стварно толико паметнији од нас? Погледајте у овој урбаној, љубавној и забавној комедији за младе.

Александар Арсенијевић, III
Сћанислав Сремчевић

Виолиниста

Ја виолиниста кад бих био
виолину бих ко Бог свирао.

Увек бих се такмичио са другима,
и трудио се да будем међу првима.

Професионалац бих био,
нико ми се не би супроставио.

Мајстор виолине сам сада ја,
нема ми равнога.

Бојдан Стефановић, IV4
ОШ „Светозар Марковић”

Воће

„Мајмунима ја сам
често здрава храна.
Висим са тропског дрвећа”
рекла је банана.

„Од болести разних
постаћеш ти имун”
из крајева тропских
јавио се лимун.

Споља је зелена,
а изнутра црвена,
слатка је и сочна,
зову је лубеница.

Кисео је мало,
свак се њему диви.
„Ја сам мушког рода!”
јавио се киви.

Црвена и зелена,
сочна и мека,
слађа је од лимуна,
зову је јабука.

Анђелина Илић, V1
ОШ „Найшалија Нана Недељковић”

Јанко Јаилић, III
ОШ „Сћанислав Сремчевић”

Значај спорта

Спорт нам обезбеђује здравље
и увек ћемо имати разлога за славље.

Пријатеље ћемо нове стећи
и зато је значај спорта много већи.

За понос разлог имамо,
Лоптом и атлетиком живот описујемо.

Хранимо се здраво и редовно тренирамо.
Сваки дан наше снове и срећу градимо.

Снежана Јовановић, V1
ОШ „Найшалија Нана Недељковић”

Јанко Танасијевић, IV
ОШ „Мирко Јовановић”

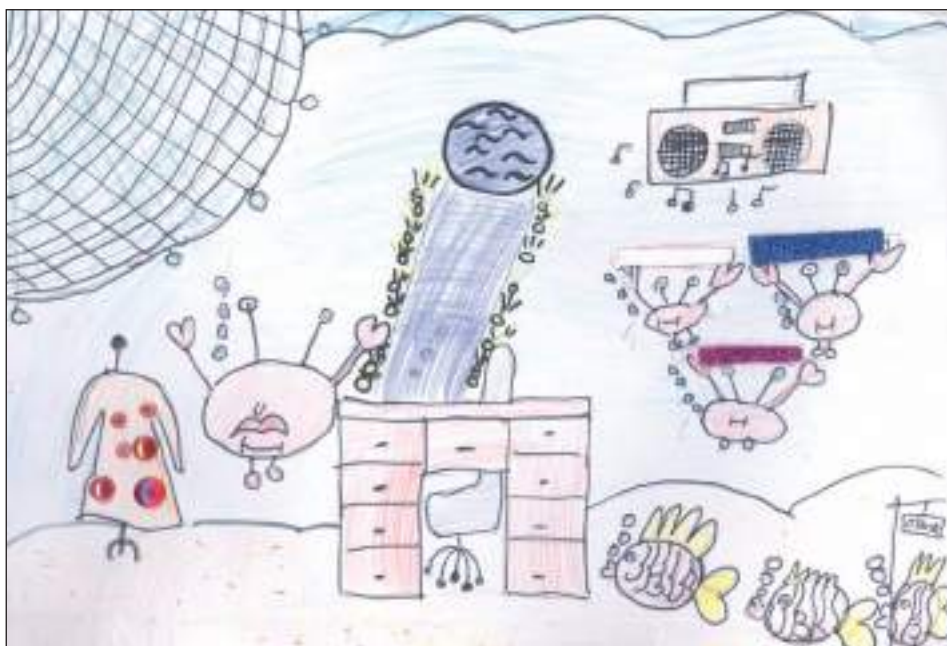
Калина Андрејевић, V
ОШ „Свјанислав Сремчевић”

Сава Стјанић, III
ОШ „Мома Свјанојловић”

Борђе Илић, II
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”

Жељко Стјејчевић, III
ОШ „Бура Јакшић”

Страхина Терзић
ОШ „Станислав Сремчевић”

Лука Ковачевић
ОШ „21. Октобар”

Загонетке

Народне зајонетке су традиционалне јоворно мисоне јоруке. Сасиоје се из мешафоричној, или нејосредној, двосмисленој, нејасној и често збуњујућеј пишања, које има јошово утврђени облик, на које јосиоји само један одјовор.

Покушајте да даите одјовор на ове, које објављујемо.

Ако сите чули или јрочишали неку занимљиву зајонетку јоделиите је са нама и вашим друјарима.

Шта је, чик погоди:
једно живо мртво роди,
а из мртвог – живо скочи!?
(јаје)

Ако јој шта додаш смањиће се,
ако јој нешто одузмеш –
постаће већа.
(јама)

У нашега дедушине
сто и једне корушине
и опет му се ребра виде.
(бели лук)

Ја изађох на сребрно гувно
и ударих у златне свирале;
Свак' ме чу, а нико не виде.
(ветар)

Брзалице

Народне брзалице се заснивају на звуковној или јојмовној ијри јласова и слојова, чији је расјоред шежак за изјовор. Каракјеришу их речи које су сличне и у којима се најчешће налази мнојо сујласника, шио ошежава њихов брз и шачан изјовор. Оне су шесш за свакој ко жели у јлумце.

Орианизујте шакмичење са друјарима у шоме ко може неку од ових брзалица јири јуша да изјовори без јрешке.

Брсти бршљан брдска коза, јарац
јаре јарком воза.

Јеси ли ти то ту?
Јеси ли то ту ти?
Јеси ли то ти ту?
Јеси ли ту то ти?

Замрсила ми се срма.
Или је размрсите, или је расрмите.

Четири чавчића на чунчићу чу-
чећи цијучу.

Питалице

Пишалица је сажетиа форма, део народне књижевности, а чине јер пишање и одјовор који је мудар, али и често духовит.

Оне су јоучној каракјера, ја их јсжљиво јрочишајте и обрашиите јажњу на јоруку.

Питао син оца:

- Каквом је сиромашу најдушевније дати?
- Ономе што очима гледа, а устима не пита.

Питали неслогу:

- Ће си се родила?
- Ће и ви.
- А ће сада најрадије станујеш?
- Међ' Србе.

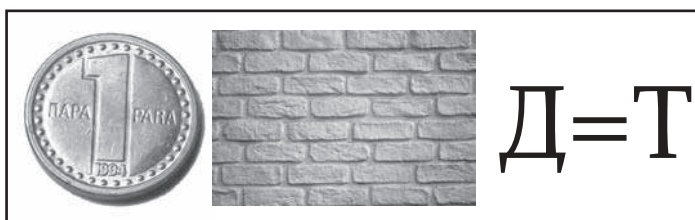
Питали учитеља:

- Који ти је најбољи ћак?
- Онај који зна оно што зна, али зна и шта не зна.

Ребуси

Ребуси су зајонетшке у сликама, знацима и речима необично распоређени, иако да се кроз њихово значење, распоред или асоцијацију добију решења. Ево неких једноставних, пробајте да их решите.

А пробајте да и сами саставите неки ребус па га пошаљите Дечјим искрама.

понедельяк	уторак	среда	четвртак	петак	субота

Укрштеница

БОГУМИЛИ	↙	ВИТЕЗ	НЕКА-ДАШЊА ПЛУМИЦА РИНА	ОДЈЕК, ЕХО	ОЗНАКА АЛУМИНИЈУМА				
МЕЛОДИЈА									
ГРАД У ВОЈВОДИНИ									
НАПАД, НАСРТАЈ					ПОЗНАТИ ЛАНАЦ ХОТЕЛА				
НОТА СОЛМИЗАЦИЈЕ			УЗВИК						
ВРЕМЕНСКО РАЗДОБЉЕ			ВРСТА ЕКСПЛОЗИВА	АМПЕР					
				ПЛУМАЦ ДЕЛОН					
АЗОТ		ПРОЛЕЋНИ МЕСЕЦ			ЛИСТОПАДНО ДРВО	РОДНО МЕСТО НАУЧНИКА СА СЛИКЕ	ЖИТЕЉКА МАКАРСКЕ	↙	
		ЗАПАЉЕЊЕ СЛУЗОКОЖЕ					ИНДУСТРИЈСКА БИЉКА		
↘									
НАШ НАУЧНИК СА СЛИКЕ	СТРАНО ЖЕНСКО ИМЕ					БИВША РОК ГРУПА			
	ДЕО ТЕЛА					КИШОБРАН			
ПРЕБИВАЛИШТЕ					ГРАД У ГРЧКОЈ				
					ВРСТА ПАПИРА				
ДЕО НАСЛЕЂА				ИНДУСТРИЈСКА БИЉКА			РЕОМИР		
				СТРАНО ЖЕНСКО ИМЕ			СЛИКАРСКА ЧЕТКИЦА		
ЗЛАТО (фр)			ГРАД НА КИПРУ						
			ПОСАО						
ХИЉАДУ (римски)		ДЕО ТЕЛА				МЕСТО КОД ЗАДРА			
		ПЛУМИЦА ВЕСТ				ПРВАК			
ВРСТА ВИШИЊЕ						СПОРТСКИ КЛУБ (хр)			
						ЕНЕРГИЈА			
ВРСТА ДРВЕТА					ТУГА				

НА ИСТОЈ СТРАНИ

Драги ученици, наставници, директори школа, *Дечје Искре* су, као што смо већ писали на овим страницима, на иницијативу локалне самоуправе и подршку Школске управе и Актива директора крагујевачких основних школа, обновљене као израз чувања образовне и културне баштине нашег града који у овој години обележава два века од проглашења за прву престоницу модерне Србије.

Кренули смо пуни елана, са дубоком и искреном надом да овај часопис може само да оплемени васпитну и образовну мисију школе. Почетак је био колико амбициозан толико и полетан по одзиву који нам је стизао из већине школа. Бројни и разноврсни литерарни и ликовни радови преплавили су нашу малу редакцију. Обновљене *Дечје искре* наишле су на снажан одјек и ван подручја града Крагујевца, почели су да нам стижу радови из школа у Книћу, Лапову...

И тек што смо се захуктали, после два броја као да је спласла воља да се у школама, сем часних изузетака, посвети довољна пажња анимирању ученика, прикупљању и одабирању радова који ће на најбољи начин представљати креативне потенцијале ученика. Истина је да је и пре него што се сарадња усталила наишли мајски празници, крај школске године, полагање мале матуре, закључивање оцена, екскурзије, што је пореметило и нашу сарадњу.

Сада стижемо на почетку школске године. Наша је пракса да са школама сарађујемо организовано, односно да нам стижу у њима пробрани радови. Радовало би нас ако свака школа одреди наставника задуженог за сарадњу са *Дечјим искрама*, што би поједноставило нашу комуникацију.

У доброј вери да ћемо у овој школској години учврстити место овог часописа у школама, желимо свим ученицима, наставницима и другом особљу у школама још бољи успех од досадашњег. А добру сарадњу очекујемо јер МИ СМО НА ИСТОЈ СТРАНИ.

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ISSN 0352-6879

Издавач Установа културе „Кораци“

За издавача Златко Милојевић

Уреднички колеџијум

Миодраг Стојиловић, главни и одговорни уредник, Ана Антонијевић, заменица главног уредника, Никола Говедарица, ликовни уредник, Дејан Ђусић, координатор сарадње са школама, пласман и маркетинг, Александар Ђоковић, графичко-ликовна опрема

Редакција

Сања Живковић, Слађана Толић, Никола Ненковић, Тања Панић, Сања Палибрк, Даница Станковић

Савети

Миљан Бјелетић, председник, др Недељко Манојловић, Горан Локсиминовић, Снежана Рајевац, Љиљана Ђуковић, Анђелка Армуш, Биљана Милосављевић, Невена Степановић, Миодраг Стојиловић

Часопис је месечник и излази девет пута годишње. У време школског распуста не излази. Радове слати поштом или достављати лично на адресу: Дечје искре, Народна библиотека „Вук Караџић“, Др Зорана Ђинђића 10/VI, 34000 Крагујевац, а литерарни прилози се могу слати и електронски на адресу decjeiskre@gmail.com. Рукописи се не враћају.

Цена по примерку 100 динара.

Припрема за шtamпy „Кораци“

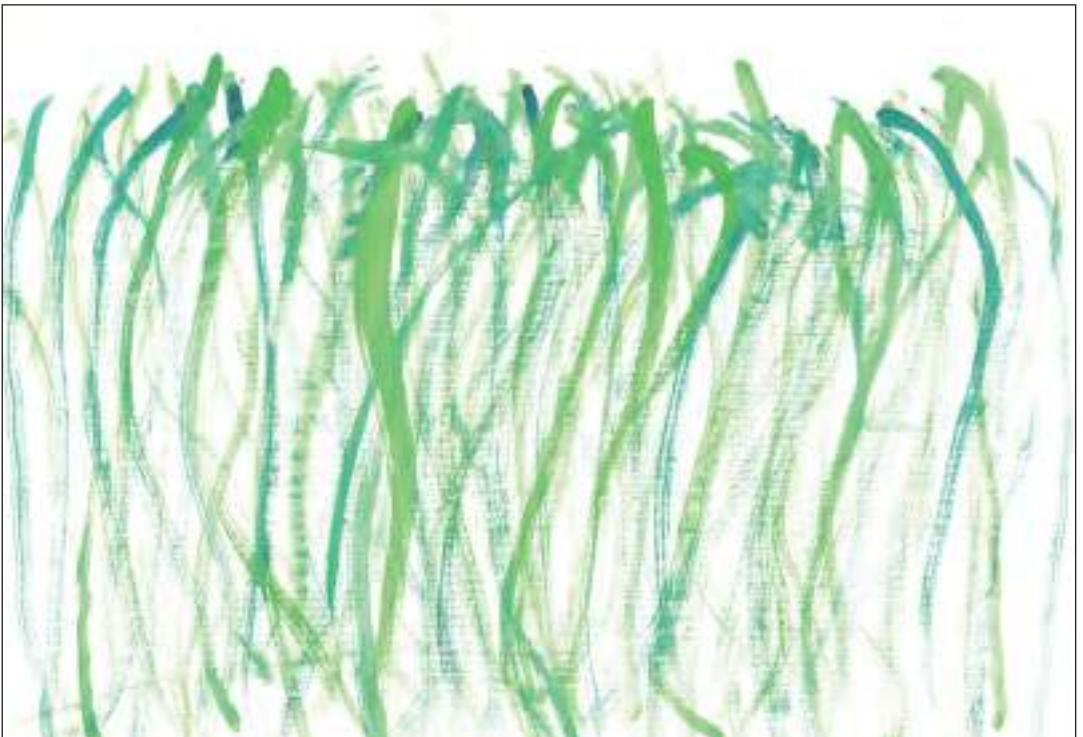
Текући рачун

840-0000001228664-39

Шtamпa Артпринт Медиа, Нови Сад

Алекса Тодоровић, V, ОШ „21. октобар”

Ања Милушиновић VI, ОШ „Мирко Јовановић”

Рад на последњој страни: Анастасија Пешировић, VI, ОШ „Живадинка Дивац”

Установа културе
КОРАЦИ
decjeiskre@gmail.com

Град
Крагујевац

